

[Η "Ελένη" στη Νεοελληνική ποίηση](#)

"Ελένη", η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου, το σύμβολο της απόλυτης ομορφιάς, του ερωτικού πάθους και της θεϊκής κατάρας που ήρθε στη γη για να καταστρέψει τους ανθρώπους. Έτσι παρουσιάζεται στη μυθολογία. Περνά στον Όμηρο σαν πλάσμα θεϊκό, άρα δεν επικρίνεται για τις συμφορές που έχει προκαλέσει. Στους λυρικούς και τραγικούς ποιητές είναι μια θνητή γυναίκα, άρρηκτα δεμένη με την απιστία, την προδοσία, τον πόλεμο. Στον Ευριπίδη αντιμετωπίζεται σαν θύμα των κοινωνικών συνθηκών.

Οι νεότεροι Έλληνες ποιητές αφήνουν ελεύθερη τη φαντασία τους και πλάθουν τη δική τους "Ελένη", όπως αυτοί το επιθυμούν. Ο Γ. Σεφέρης στο ποίημα του "Ελένη" έχει την ίδια άποψη με τον Ευριπίδη: Οι Έλληνες στη Τροία πολέμουσαν για ένα ψεύτικο όραμα, "για ένα πουκάμισο αδειανό για μian Ελένη". Για τον Ελύτη πάντα θα υπάρχει μια ωραία Ελένη όσο θα υπάρχουν Αχαιοί και ας είναι αλλού το χέρι αλλού ο λαιμός. Γιατί κάθε καιρός έχει το Τρωικό του πόλεμο.